

manželské společenství; k tomu, by děti byly ponechány matce, se nevyhledává, by nastal některý z případů § 178 obč. zák. (rozh. nejv. s. ze dne 11. prosince 1923 R I 902/23 čís. sb. 3267). Nejde tu o výrok, kdo z obou rodičů má právo na děti, nýbrž o zatímné opatření ve prospěch dětí po dobu, po kterou trvá mimoprávní stav faktického rozloučení manželského společenství; není tu rozhodným nárok toho neb onoho manžela, nýbrž jen prospěch a blaho dětí (rozh. nejv. s. čís. sb. 843). Že manželé žijí fakticky rozloučeně, jest zřejmo ze žádosti manželky, z vyjádření manžela o ní i z rozvodových spisů, takže blaho dětí vyžaduje, by ohledně nich bylo opatrovnickým soudem, ani se manželé o tom dosud za souhlasu opatrovnického soudu neshodli, bylo učiněno opatření, komu z obou rodičů mají býti ponechány. Tedy soud opatrovnický musí po vykonaném šetření ve smyslu § 142 obč. zák. rozhodnouti. Poněvadž však opatrovnický soud následkem svého nesprávného právního názoru ani šetření ani zjištění nevykonal, bylo stížnosti vyhověno tak, že napadené usnesení bylo zrušeno a bylo nařízeno, jak se stalo. Opatrovnický soud bude museti opatřiti si křestní listy obou dětí, vhodným způsobem vyšetřiti osobní a majetkové poměry i vlastnosti obou manželů, zjistiti příčiny faktické rozluky manželského společenství a máje zřetel k zájmům dětí, rozhodnouti, zda obě děti či které z nich mají býti přenechány tomu a onomu z obou rodičů, při čemž musí upravit i styk rodičů s nimi. Teprve v druhé řadě přijde na řadu otázka výše výživného, jež musí vždy hraditi otec.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé, by vyvrátily správnost názoru soudu rekursního o potřebě doplnění řízení ve směrech v napadeném usnesení uvedených. Odůvodnění potřeby tohoto doplnění, v napadeném usnesení uvedené odpovídá jak stavu věci, tak i zákonu (zájmu nezletilých dítek), nejvyšší soud shledává jej správným a odkazuje proto stěžovatele na ně. Upozorňuje se, že bude třeba dětem ustanoviti opatrovníka k ochraně jejich zájmů (§ 271 obč. zák.).

Čís. 10266.

Přisoudil-li procesní soud první stolice žalobci proti žalovanému a žalovanému proti žalobci část útrat, nepouživ předpisu § 43 c. ř. s. o poměrném rozdělení útrat sporu, žalovaný si do útratového výroku nestěžoval, kdežto útratový výrok proti žalobci nenabyl dosud právní moci, jest žalobce oprávněn vésti proti žalovanému exekuci k vydobytí své útratové pohledávky.

(Rozh. ze dne 25. října 1930, R I 775/30).

Rozsudkem ze dne 21. listopadu 1929 byl žalovaný uznán povinným zaplatiti žalobci 1040 Kč útrat sporu, žalobce pak byl uznán povinným, zaplatiti žalovanému 3.063 Kč 20 h útrat sporu. Žalovaný si do útratového výroku nestěžoval, žalobce podal odvolání a do potvrzujícího rozsudku odvolacího soudu dovolání, o němž dosud nebylo rozhodnuto. Návrhu žalobce, by mu byla povolena exekuce k vydobytí přisouzených útrat 1.040 Kč, soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y :** Rozsudkem ze dne 21. listopadu 1929, na jehož základě byla exekuce povolena, byla žalovaná strana uznána povinnou, zaplatiti žalobkyni 1.040 Kč 40 h útrat sporu a zároveň žalobkyně uznána povinnou zaplatiti žalovaným 3.063 Kč 20 h útrat sporu. Tento útratový výrok, ačkoliv je v rozsudku dělen na dvě části, tvoří ve skutečnosti jeden celek, jehož části jest sloučiti a přihlížeti k výsledku, podle něhož jest žalobkyně povinna zaplatiti žalovaným na útratách sporu rozdíl mezi 3.063 Kč 20 h a 1.040 Kč 40 h. t. j. 2.022 Kč 80 h. To vyplývá z odůvodnění rozsudku, že se výrok o útratách opírá o § 43 c. ř. s. Podle prvního odstavce § 43 s. ř. s., který tu přichází v úvahu, buďte, když každá strana částečně zvítězí, částečně podlehne, náklady vzájemně zrušeny nebo poměrně rozděleny. Rozhodnutí o útratách sporu při takovém výsledku rozepře jest tedy jednotné a vyjadřuje výsledek porovnání poměru vítězství a podlehnutí každé strany. Jest proto nerozhodno, že ve výroku rozsudku jest jen uvedeno, jakým způsobem soudce vypočítával, v jakém poměru má každá strana nahraditi odpůrci úraty, kdežto konečný výsledek tohoto výpočtu není uveden. Vzhledem k tomu, že vymáhající strana na útratách sporu podle rozsudku, jak jest mu rozuměti, nemá nic k pohledávání, není tu exekuční titul a bylo změnou napadeného usnesení návrh na povolení exekuce zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že tu není exekučního titulu, protože prý výrok o útratách v rozsudku ze dne 21. listopadu 1929 tvoří ve skutečnosti jeden celek, jehož obě části jest sloučiti a přihlížeti jen k početnímu výsledku. Výrok rozsudku, že žalovaná strana jest povinna zaplatiti žalobkyni na útratách sporu 1.040 Kč 40 h do 14 dnů pod exekucí, nebyl žalovanou stranou vůbec napaden, nabyt podle § 411 c. ř. s. právní moci a stal se vykonatelným. Naproti tomu není sporné, že další výrok téhož rozsudku, pokud jím byla žalobkyně uznána povinnou zaplatiti žalované straně na útratách sporu 3.063 Kč 20 h, nenabyt dosud právní moci, ježto proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu bylo žalobkyní podáno dovolání (§ 505 odstavec třetí c. ř. s.). Pochybil-li procesní soud první stolice při použití ustanovení § 43 c. ř. s. o poměrném rozdělení útrat sporu, bylo na žalované straně, nebyla-li s tím spokojena, by si proto stěžovala, a ježto tak neučinila, nemůže toto opomenutí napravit rekurssem proti povolení exekuce. Její námitka,

že by bylo nespravedlivé, kdyby musila vymáhanou částku útrat žalobkyni již nyní zaplatiti, není závažná, ana si to žalovaná strana zavinila sama, opomenuvši podati podle § 55 c. ř. s. rekurs proti rozhodnutí o náhradě útrat. Návrh na povolení exekuce opírá se o exekuční titul naznačený v § 1 čís. 1 ex. ř. a prvý soud právem exekuci povolil.

Čís. 10267.

Jednoroční lhůta § 256, druhý odstavec, ex. ř. jest lhůtou hmotného práva, pro niž neplatí ustanovení § 89 zák. o org. soudů o nezapočítávání doby poštovní dopravy. Lhůta § 256, druhý odstavec, ex. ř. počíná dnem, kdy bylo vykonáno zabavení, bez ohledu na to, zda a kolikrát podal výkonný orgán o výkonu zprávu a, zda a kdy byl soudem o výkonu zpraven vymáhající věřitel.

(Rozh. ze dne 25. října 1930, R I 814/30.)

Vymáhající věřitel vedl na dlužníka exekuci zabavením, uschováním a prodejem svršků. Dne 13. června 1929 byla proti dlužníku vykonána exekuce zabavením. Žádostí ze dne 13. června 1930, jež došla k soudu dne 15. června 1930, žádal vymáhající věřitel o pokračování v exekuci. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Podle § 256 ex. ř. uhasne zástavní právo na nemovitostech uplynutím jednoho roku, co ho bylo nabyto, nebyl-li v této době navržen prodej, pokud se týče, nebylo-li v exekuci řádně pokračováno. V projednávaném případě byl prodej povolen zároveň s povolením zabavení. Lhůta § 256 ex. ř. jest hmotněprávní lhůtou (rozh. čís. 6954) a končila tudíž dne 13. června 1930. Ani z exekučního spisu ani ze zájemního protokolu není zjevno, že při počítání této lhůty nějaká doba nepřichází v úvahu. Návrh na pokračování v exekuci byl sice vymáhajícím věřitelem datován dnem 13. června 1930, došel však na exekuční soud teprve dne 15. června 1930. Ke dnům poštovní dopravy nelze při hmotněprávní lhůtě hleděti. Návrh byl tudíž učiněn pozdě, v době, kdy zástavní právo již uhaslo, a bylo proto návrh na pokračování v exekuci zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud právem uznal, že jednoroční lhůta § 256 druhý odstavec ex. ř. jest lhůtou práva hmotného, a právem odkázal v této příčině na zdejší rozhodnutí uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 6954, kde tento právní názor byl vysloven a blíže odůvodněn. Pro takovéto lhůty neplatí ustanovení § 89 org. zák. o nezapočítání doby poštovní dopravy, nýbrž jest je počítati podle § 902 obč. zák. Jelikož se lhůta podle § 256 druhý odstavec ex. ř. počíná dnem, kdy bylo zabavení vykonáno (§§ 253 a 257 ex. ř.), a zabavení podle zájemního protokolu bylo vy-